

Motion till riksdagen 2007/08:Ju404

av **Carina Adolfsson Elgestam (s)**

Våldtäktsoffer

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anføres i motionen om bevisföring och förhørsprocess i mötet mellan polis och våldtäktsoffer.

Motivering

År 2006 anmäldes 25 491 fall av misshandel/grov misshandel av kvinnor till polisen. Totalt ökade våldsbrott och hot samt ofredande mot kvinnor med 6 procent mellan 2005 och 2006. De grova kvinnofridsbrotten ökade med 11 procent.

En annan stor del av våldsamma hot mot kvinnor varje år består av våldtäkter. Här liksom vid andra våldsbrott mot kvinnor finns stora mörkertal, det vill säga brott som inte anmäls. Många av de kvinnor som faktiskt anmäler en våldtäkt, möter ett annat problem. Vid förhör framkommer att kvinnorna inte kommer ihåg eller har svårt att minnas var och hur våldtäkten skedde, vilket skapar problem i bevisföringen. Detta resulterar ofta i att målet måste läggas ned.

Samtidigt finns det starka indicier på att kvinnor som glömt vad som hände under våldtäkten blivit drogade, och detta i sin tur skapar minnesförlusten. Vid anmälan av våldtäkt och om offret inte minns vad som hänt och man därför kan misstänka att offret blivit drogat bör som en första åtgärd ett drogtest tas så att det kan vara del av bevisföringen. Det är viktigt i dessa fall att drogtestet görs direkt då vissa droger går snabbt ur kroppen.

Ett annat problem uppstår ofta vid det första förhøret mellan den våldtagna kvinnan och polisen. Där kan finnas vissa detaljer i historien kring händelseförloppet som polisen ser förbi på grund av bristande psykologisk insikt. Med psykologisk handledare som medverkar under förhör, som även skulle kunna

Fel! Okänt namn på

fungera som krissamtalspartner, skulle den utsatta kvinnan få bättre förutsättningar att bearbeta det som hänt.

Det är viktigt att den kunskap och forskning som finns om trauma och hur minnet fungerar tas till vara vid bevisföring vid våldtäkt. Det är vanligt att människor minns osammanhängande vid trauman, men minnet kan efter en tid bli bättre vad gäller händelseförloppet. En kvinna kan också känna sig ytterligare kränkt av polisens förhørsfrågor. Därför skulle även förhören filmas så att man efteråt kan titta på filmen och göra en psykologisk utvärdering.

Efter ett våldtäktstrauma är det viktigt med snabba insatser, så att den våldtagna kvinnan kan komma tillbaka till ett vanligt liv igen. Ett samarbete mellan psykolog och polis skulle här påverka rehabiliteringen positivt.

Det finns alltså stora behov och flera möjligheter att öka chansen för att våldtagna kvinnor ska få en mer rättvis och rättssäker behandling vid polisförhör. Därför bör nya riktlinjer och lagstiftning för polisens handlingsschema vid förhör av våldtagna övervägas för att möta kvinnors behov.

Till saken hör att Rikspolisstyrelsen på senare år verkligen uppmärksammat denna problematik och bland annat producerat flera rapporter där resultat från inspektioner av handläggningen av våld i nära relationer presenterats. Man har satt upp flera ambitiösa mål. Polisens metoder ska bli bättre och ha en jämnare kvalitet, över hela landet. Man ser över att rätten till målsägandebiträde för brottsoffer inte ignoreras, fördelen med videoinspelade förhör betonas, liksom vikten av bevissäkring. Det satsas också på vidareutbildning av poliser som ska hålla förhör. Allt detta lovar gott, nu gäller det bara för oss politiker att noggrant följa upp detta så att det inte stannar vid ord eller bara genomförs på vissa håll i landet. Rättssäkerheten måste finnas för alla Sveriges invånare.

Stockholm den 3 oktober 2007

Carina Adolfsson Elgestam (s)